

Emma Ranta
Toisilleen luodut

Emma Ranta

Toisilleen luodut

SAGA Egmont

Toisilleen luodut

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2017, 2025 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727256412

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

Eilispäivän onnelliset

– Minä rakastan sinua!

Teemun sanat yllättivät Lauran täysin. He olivat seurustelleet jo kuukausia, eikä ollut epäilystäkään, etteikö tämä olisi ollut rakkautta. Silti Teemun tunnustus tuli täysin puskista. Heidän rakkautensa oli ehkä ollut enemmän tekoja ja eleitä kuin vaaleanpunaista höttöä ja onnenhuumaa. Laura oli joskus ajatellut, että ne kolme sanaa kuuluivat vain elokuvaan, eivät siihen tavalliseen arkeen, jota ihmiset oikeassa elämässä elivät.

– Oletpa sinä hempeällä tuulella tänään, hän tirskahti ja kaitautui tiukemmin Teemun kainaloon.

He olivat viettäneet iltaa Teemun opiskelijakämpässä, tehneet ensin pizzaa, katselleet sitten televisiosta lempisarjansa jakson toistensa sylissä. Siitä oli ollut helppo jatkaa sänkyyn.

Laura ihmetteli, miten luontevaa kaikki oli Teemun kanssa. Kun Teemu veti hänet itseään vasten, hän unohti kaiken muun. Teemun sylissä hän oli kaunis ja haluttava nainen, ei enää se ujo

ja epävarma nuori nainen, joka kaksi vuotta sitten oli muuttanut Tampereelle opiskelemaan.

– Minä tarkoitin sitä.

Teemu näytti hieman loukkaantuvan siitä, että Lauraa nauratti. – Minä rakastan sinua ihan oikeasti. Ei se ollut mikään vitsi.

– Minäkin rakastan sinua, Laura kuiskasi. – Minä vain häkellyin, koska en osannut kuvitella, että joku voisi joskus sanoa minulle nuo sanat.

– Miksei muka voisi? Teemu ihmetteli. – Sinähän olet maailman ihanin ihminen. Siinä, että minä rakastan sinua, ei ole mitään kummallista. Olisin täysi hölmö, ellen rakastaisi.

– Puhut kuin olisin jotenkin ainutlaatuinen ihminen, Laura naurahti.

– Mutta sinähän olet! Olet kaunis, ihana, hauska, rakastettava...

– Riittää jo!

Laura keskeytti miehen luettelon suutelemalla tätä suulle. – En minä oikeasti ole tuollainen, mutta jostain syystä katsot minua vaaleanpunaisten lasien läpi. Sitä juuri kaiketi sanotaan rakkaudeksi.

Laura mietti ohimennen, saattoiko sellainen tunne kestää. Huomaisiko Teemu jonain päivänä, että hän olikin ihan tavallinen nuori nainen, joita mahtui 20 tusinaan? Laura tiesi oikein hyvin, ettei ollut mikään suuren luokan kaunotar. Hän oli melko lyhyt ja omasta mielestään liian pyöreäkin. Hänellä ei ollut säihkysääriä eikä pyöreitä rintoja, jotka olisivat saaneet miehet sekaisin.

Kun hän oli joskus valittanut ulkomuodostaan, Teemu oli purskahtanut nauruun:

– Mitä vikaa on tavallisuudessa? Minä haluan ihmisen, en mitään ufoa.

Tässä hän nyt makasi Teemun kainalossa ja tunsu tämän äskeisten sanojen jäljiltä itsensä maailman onnellisimmaksi naiseksi.

– Pitäisiköhän minun mennä kotiin nukkumaan, kun sinulla on se tenttikin huomenna? Laura pohti.

– Ja höpö höpö. Luuletkos, että ilman sinua lukisin koko yön tenttiin? Se menee läpi, jos menee, ja jos ei mene, en ota siitä stressiä. Minulle on pääasia, että sinä pysyt siinä.

Laura oli ennenkin huomannut, ettei Teemu ottanut turhia paineita opiskeluistaan. Silti ne sujuivat hyvin. Laurasta taas tuntui joskus, että luennot ja tentit olivat yhtä tökkimistä. Ehkä hän oli niin tyhmä, etteivät tiedot jääneet päähän, vaikka hän yritti kaikkensa. Tentit menivät usein läpi rimaa hipoen.

– Vai tyhmänä sinä itseäsi pidät, Teemua oli huvittanut, kun Laura oli joskus epäillyt aivojensa olevan kanan aivojen koko-luokkaa. – Etkös sinä kuitenkin päässyt yliopistoon pääsykokeiden kautta? Ja ylioppilastodistuksesikin oli hyvä.

Ehkä hän oli päätenyt väärälle alalle, Laura mietti joskus. Hän oli ajatellut, että kauppatieteiden opiskelu avaisi sitten myöhemmin tien monenlaisiin töihin, mutta jaksaisiko hän niin pitkälle?

Toisaalta, ellei hän olisi tullut opintojen perässä Tampereelle, hän ei olisi koskaan tavannut Teemua. Tämän kaiken täytyi olla kohtaloa, ja hänen itsensä aivan oikeassa paikassa. Eihän hänellä olisi muuten voinut olla näin hyvä olla Teemun kainalossa.

Laura nukahti onnellinen hymy kasvoillaan.

He molemmat olivat panneet herätyksen päälle, sillä Teemun oli oltava yliopistolla puoli kymmeneltä. Laura heräsi kuitenkin ihan

toisenlaiseen ääneen. Puhelin! Ruudulla välkkyy Helvi-mummun nimi. Lauran ensimmäinen ajatus oli olla vastaamatta.

– Siis mitä kello on? hän voihki.

– Näkyy olevan kymmenen yli kahdeksan, kuului Teemun uninen ääni.

– Miksi sen ihmisen pitää soittaa tähän aikaan aamusta? Laura tuskaili. – En jaksa kuunnella sitä marmatusta.

Mummu ei ollut koko aikana jostain syystä hyväksynyt hänen muuttoaan Tampereelle:

– Olisit sinä lähempääkin opiskelupaikan saanut, ja jotain järkevämpää. Olisit ruvennut vaikka sairaanhoitajaksi tai tarjoilijaksi. Mitä ne semmoiset kauppatieteet edes ovat, ja onko sinusta semmoiseen? Ja olisi sinulle hommia kotonakin, nyt olet niin kaukana, ettei sinusta ole mitään apua äidillesi.

– Mummu, minä olen aikuinen ihminen, Laura oli yrittänyt selittää, mutta turhaan.

Mummu itse oli hoitanut hautaan liudan edellisen sukupolven ihmisiä ja jaksoi aina välillä muistuttaa, miten elämässä piti ajatella muita ihmisiä enemmän kuin itseään. Laura ei ymmärtänyt, miten hänen opiskelunsa muka olisivat olleet muilta pois.

– Laura... hän vastasi nyt yhä unisena puhelimeen.

– Vastasit sinä sentään.

Mummun ääni oli hätäntynyt, aivan erilainen kuin ennen. – Sinun pitää tulla tänne nyt heti, tämä on aivan kauheaa!

– Mitä on tapahtunut? Laura henkäisi.

Sydän jätti muutaman lyönnin väliin. Teemu yritti kietoa käsiä hänen ympärilleen, mutta Laura riuhtaisi itsensä vapaaksi ja pomppasi pystyyn. – Mitä ihmettä on tapahtunut?

– Kolari, mummu sai itkultaan sanottuna. – Äitisi ja isäsi jouduivat kolariin.

– Milloin? Laura kysyi hölmönä.

Miksi äiti ja isä olisivat yöllä jossain liikkuneet, tai aikaisin aamulla?

– Juuri äsken. Naapuri sattui ajamaan siitä ohi ja näki, että se oli Sailan ja Vesan auto. – Sailalla oli tänään hammaslääkäri heti aamusta, hän meni Vesan kyydissä kaupunkiin.

Se siis selitti sen, että äiti ja isä olivat samassa autossa. Isä kävi töissä kaupungissa, äiti oli aina ollut kotona.

Kun Laura oli käynyt viimeksi heidän luonaan, he olivat äidin kanssa menneet yhdessä saunaan. Lauteilla äiti oli kertonut alkaneensa miettiä, miksi aikoi tulla ”isona”:

– Hetahan on jo yhdeksän, hän pärjää koulun jälkeen kotona ilman minuakin. Minua ei tarvita enää täällä.

Tuntui oudolta ajatella äitiä muualla töissä, sillä koko Luran lapsuuden ajan tämä oli ollut kotona. Joskus äiti oli leiponut tilauksesta täytekakkuja tai pullia ja saanut niistä hieman omaa rahaa. Enimmäkseen heidän perheensä eli kuitenkin isän palkalla. Vaikka isällä oli hyvä työ verotoimistossa, rahaa ei ollut koskaan tuhlattavaksi saakka. Joskus yläastevuosina Laura oli kaudehtinut niitä koulukavereitaan, jotka saivat lomalla matkustella ja käydä kielikursseilla. Ennen pitkää hän oli kuitenkin tajunnut, että muut asiat kuin raha olivat elämässä tärkeämpiä.

Äiti oli tainnut päästä tulevaisuudensuunnitelmissaan siihen tulokseen, että hakeutuisi opiskelemaan lähihoitajaksi. Koke-musta lastenhoidostahan hänellä oli jo niin paljon, että työtä varmasti löytyisi vaikkapa päiväkodista.

– Siihen oli tullut monta ambulanssia, sen enempää naapuri ei osannut sanoa, mummu itki nyt. – Sinun täytyy tulla tänne.

– Sinne on 400 kilometriä matkaa, Laura muistutti. – Jospa se ei kuitenkaan ole vakavaa.

– Auto oli ollut aivan romuna. Kyllä sinua nyt tarvitaan täällä. Ajattelisit sisaruksiasikin!

Heitähän Laura koko ajan ajattelikin. Äiti oli ennen lähtöään ehtinyt lähettää heidät koulutielle, tehdä puurot ja voileivät. Äidillä oli tapana halata heitä eteisessä ja toivottaa hyvää koulupäivää. Vähän isompana Laura oli alkanut väistellä äidin halauksia, sillä ei muuallakaan sellaista tehty. Ystävien vanhemmat olivat siihen aikaan aamusta jo töissä, ja aamutoimet sai tehdä kaikessa rauhassa. Laura ei voinut olla ihmettelemättä, miten pienistä asioista joskus olikin harmistunut.

– Yritän ottaa selvää, mikä on tilanne, hän lupasi.

Ehkä jompikumpi vanhemmista vastaisi puhelimeen ja mummun huoli osoittautuisi liioitteluksi.

– Mitä on tapahtunut? Teemu kysyi vierestä huolestuneena.

Laura soitti ensin isän puhelimeen, siihen ei saatu yhteyttä. Äidin puhelin hälytti, mutta kukaan ei vastannut. Hän lähetti WhatsApp-viestin, ei vastausta. Sisarusten puhelimiin Laura ei uskaltanut lähettää viestejä. Lapset olivat jo koulussa, sitä paitsi oli väärin huolestuttaa heitä.

– Soita sairaalaan, Teemu ehdotti. – Ehkä heidät on viety siihen oman paikkakunnan terveyskeskukseen, tai sitten lähikaupungin aluesairaalaan. Pitäähän jonkun jo tietää kolarista.

Terveyskeskuksessa tiedettiin kertoa, että kirkonkylän liepeillä oli sattunut kahden auton yhteentörmäys, jossa oli loukkaantunut kaikkiaan kolme ihmistä. Yksi kuulemma lievästi, muut vakavammin.

Ainakin toinen hänen vanhemmistaan siis oli loukkaantunut pahasti, Laura päätteli.

– Minun on lähdettävä sinne, hän päätti.

– Minä tulen mukaan!

– Mutta sinullahan on tentti.
– Ei se haittaa, lähden silti. En halua, että joudut olemaan yksin tällaisena päivänä.

– En minä siellä yksin ole, Laura muistutti. – Aina kun menen kotiin, ympärillä on sellainen hässäkkä, ettei omia ajatuksiaan kuule. Jos äiti ja isä joutuvat jäämään pitemmäksi aikaa sairaalaan, minun pitää järjestellä asioita. Onneksi Vilma on jo niin iso, että pystyy huolehtimaan pienemmistään ainakin vähän aikaa. Mihinkähän aikaan seuraava juna siihen suuntaan lähtee...?

Laura alkoi selata puhelintaan.

– Hemmetti, etten sittenkin laittanut autoa kuntoon, vaikka pikavipillä, ellei muuten... Teemu sanoi.

– Ei sellaiseen mitään pikavippejä oteta, Laura kauhistui.

Teemun vanhasta autonrötisköstä oli pari viikkoa sitten hajoanut bensapumppu. Auto oli jäänyt kerrostalon parkkiruutuun odottamaan parempia aikoja, sillä tämän kuukauden opintorahoista Teemu ei pystyisi remonttia maksamaan, ehkä ei vielä seuraavassakaan kuussa.

– Jospa saisin auton lainaksi joltain kaverilta... mies pohti.

– Junalla pääsee ihan hyvin, nopeampikin se on kuin auto. Kolmen vartin päästä lähtee seuraava, ehdin hyvin siihen.

– Minä lähden mukaasi, Teemu toisti.

Mies näytti olevan huolestuneempi kuin Laura itse. Ehkä se johtui siitä, että mies oli kasvanut normaalissa perheessä, hänellä oli vain yksi sisko. Laura oli tottunut siihen, että suuressa perheessä tapahtui koko ajan jotain, eikä aina hyviä asioita. Varsinkin veljille sattui kaikenlaisia tapaturmia. Laura ei pyörtynyt säikähdyksestä joka kerta, kun äiti puhui puhelimessa mopon kaatumisesta tai puunoksan pettämisestä pikkutarzanin ehdittyä muutaman metrin korkeuteen.

– Sinä menet tenttiin, Laura sanoi päättäväisesti. – En ota vastuuta siitä, että opiskelusi myöhästyvät tämän takia.

Teemu jäi vielä syömään aamupalaa, kun Laura oli jo ovella lähdössä rautatieasemalle.

– Odota! Teemu sanoi äkkiä ja kävi hakemassa jotain kaapista.
– Haluan antaa sinulle jotain.

– Mitä muka?

Laura katsoi ihmeissään, kun Teemu avasi pienen kullanvärisen rasian. Sen sisällä punaisella samettipedillä lepäsi sormus.

– Mikä tuo on? Et kai sinä...?

– Älä pelkää, en aio kyykistyä lattialle ja kosia sinua, Teemu nauroi. – Tiedän oikein hyvin, ettei tämä ole oikea hetki siihen. Sitä paitsi selittäisit kuitenkin, miten ensin pitää hoitaa opiskelut loppuun, tehdä sitä ja tätä ja tuota. Muistan hyvin, miten sanoit suurin piirtein ensimmäisillä treffeillä, ettet aio mennä naimisiin ennen kuin joskus kolmikymppisenä.

– Se oli ennen kuin tunsin sinut, Laura hymyili. – Nyt voisin olla ihan toista mieltä, mutta tämä ei tosiaankaan ole oikea hetki. Teemu...

– Tämä on minun isoäidilleni kuulunut sormus, Teemu selitti.

– Hänhän kuoli jo vuosia sitten!

– Niin kuoli, mutta ennen kuolemaansa hän antoi tämän sormuksen minulle. Olin silloin teinipoika, ja jokin rinkula ei olisi voinut vähempää kiinnostaa. Kohteliaasti otin kuitenkin sormuksen vastaan, ja ihme kyllä, mieleeni jäi myös se, mitä hän sanoi.

– Mitä hän sitten sanoi? Laura uteli.

– Että minun täytyy jonain päivänä antaa sormus naiselle, jota rakastan. Niin hän sanoi. Silloin ajattelin, että just joo, niinpä tosiaan. Nyt tiedän tasan tarkalleen, mitä hän tarkoitti sanoessaan,

Jo haudattu rakkaus saa uuden mahdollisuuden.

Vuosia sitten Teemu ja Laura olivat rakastuneita ja onnellisia, täysin toistensa lumoissa ja valmiita viettämään koko elämänsä yhdessä. Sitten Lauran perhettä kohtasi tragedia, joka erotti heidät julmasti toisistaan.

Kun Teemu ja Laura tapaavat uudelleen, ilmassa on monia ratkaisemattomia kysymyksiä. Molemmat hyväksyivät eron aikanaan ja jatkoivat elämäänsä, mutta vahvat tunteet eivät ole kadonneet minnekään. Ilmassa on varovaista toiveikkuutta, mutta ovatko vuodet tehneet tehtävänsä ja vieneet parin liian kauaksi toisistaan? Vai onko sittenkin niin, että kahta toisilleen tarkoitettua ei aika tai etäisyys voi erottaa?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.